

Landstinget, fordi Landstinget ikke vilde acceptere det, som Folkethinget dengang havde vedtaget. Altsaa, jeg siger kun: Jeg er enig med den ærede Rigsdagsmand i hans Stemning, Følelse og Bestræbelse overfor Invaliderne; men vil man anke over, at deres Stilling ikke er bedre, end den er, da maa man efter min Overbevisning ikke søge Grunden dertil hos Invalidebestyrelsen, men der, hvor den oprindeligt ligger, nemlig i Folkethingets egen Mangel paa Beredvillighed til at handle ifølge en saadan Stemning, som nu i dette Dilemma — jeg siger: Gud ske Lov! — synes at være herskende i Thinget. Vil man gjøre Noget i Retning af at forbedre Invalidernes Kaar, da vil jeg først og fremmest hævde, at det bør ske for saadanne Invalider, med Hensyn til hvilke der foreligger positivt Bevis for, at de gennem den Legemsbestadigelse, som de have faaet i Krigen, have bragt et stort personligt Offer for deres Fædreland. Derimod føler jeg ikke nær den Sympathi for at udvide Tallet af de Forsørgelsesberettigede i en saadan Grad, at en Mængde Individuer, som ikke i Krigstid have viist, at de havde et Ønske om at opoffre sig for deres Fædreland, og som heller ikke have gjort paavislige Offre, i et altsor vidt Omfang komme indenfor Invalideforsørgelsen.

Retb: Det forekommer mig, at de ærede Forespørgere netop have truffet den Mangel, som findes ved Loven af 20de November 1876, og at de netop have paapeget det Punkt, hvori denne Lov kunde trænge til nogen Ændring. Naar den meget ærede Finanzminister havde den modsatte Opfattelse, nemlig at Loven ikke trænger til en saadan Forandring som den, Forespørgerne have antydet, staar jeg i saa Henseende paa det modsatte Standpunkt. Jeg skal nærmere sige, hvorfor jeg netop mener, at Loven af 20de November 1876 trænger til en Forandring i den Retning, som Forespørgerne have antydet. Naar man ser paa Lovens første Paragraph, vil man blive opmærksom paa, at naar iøvrigt de Betingelser ere tilstede, som udfordres for, at den Vedkommende kan faae Invalideforsørgelse, saa udtræves dertil endnu een Ting, og det er den, at han har faaet den Skade, den Svaghed, hvorom der er Tale, i Anledning af sine militære Tjenestepligters Udførelse. Altsaa, det er det, som skal bevises, det er det, som skal godtgjøres, at Vedkommende har paadraget sig sin Svaghed i Anledning af sine militære Tjenestepligters Udførelse. Jeg vil paa ingen Maade modsiges den meget ærede Finanzminister deri, at der fra Administrationens Side gennemgaaende kan være viist humant Hensyn med Hensyn til Fordringerne til det Bevis, som faalebes maa søres. Det kan i det givne Tilfælde altid blive underkastet et Ekjøn, hvorvidt man vil finde, at der efter Omstændighederne er tilveiebragt det

Bevis, som Loven fordrer, eller ikke, men i alle Tilfælde er dog Sagen ikke anderledes, end at Loven kræver et Bevis for, at Svagheden er paadragen under Udførelsen af den militære Tjeneste, og Administrationen er ikke berettiget til at se bort fra Førelsen af et saadant Bevis. Den meget ærede Minister nævnte forskjellige enkelte Tilfælde for at godtgjøre, at Administrationen ikke stillede saa strenge Fordringer til dette Bevis, som den maaske efter Lovens Ord kunde være berettiget til at stille, og jeg vil ingenlunde betvivle, at Administrationen i det Hele og Store her har taget humane Hensyn. Men jeg tror dog ogsaa, at det var muligt at nævne Exempler i den modsatte Retning, og da jeg netop kender saadanne Exempler, hvor dette Kausalitetsforhold, denne Aarsagsforbindelse har spillet en stor Rolle, skal jeg tillade mig at nævne to af disse. Jeg nævner dem efter Hukommelsen; men jeg tror ikke, at min Hukommelse skal svigte mig, da jeg har ført disse Eager for Retten og har skænket dem en ganske særlig Interesse. Det første Tilfælde, som jeg skal omtale, angik en Mand, som er Bærts-husholder i en jydsk Provindsby. Han havde været i Bataille og der paadraget sig et Studsaar; han blev ført til det danske Lazareth og laa meget lange Syg paa Lazarethet. Efterhaanden som han kom sig, viste det sig, at han foruden det Studsaar, for hvilket han var bleven behandlet, ogsaa led af en meget betydelig Brokflade. Studsaaret kom han sig for, og med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der kunde tilkomme ham Invalideforsørgelse eller ikke, blev følgelig den anden Skade, som jeg nævnte, den, som kaldt stærkest i Vægtstaaalen. Fra Administrationens Side bestred man Aarsagsforbindelsen. Man sagde: Den Mand kan maaske have haft en Disposition til denne Skade i Forveien, den kan have været skjult tilstede, men er ikke traadt frem tidligere; vi kunne ikke anerkjende, at denne Skade hidrører fra hans militære Tjeneste, og at den er paadraget ved de anstrengende Strabadser, som hans militære Tjeneste og navnlig hans Deltagelse i Bataille har medført. Den vedkommende Skabelidte henvendte sig saa til Domstolene; der blev Sagen meget omhyggelig procederet fra begge Sider, og det var netop denne Aarsagsforbindelse, som dannede det Emne, hvorom man var uenig, og hvorpaa hele Sagens Afgjørelse berodde. Sagen procederedes her ved Hof- og Stadsretten, og Udsædet blev, at Hof- og Stadsretten mod Administrationens Ekjøn tilkjendte Vedkommende Berettigelse til at nyde Understøttelse, idet Retten antog, at der var præsteret et efter Lovens Krav fyldestgjørende Bevis for Aarsagsforbindelsen mellem den Svaghed, hvoraf han led, og hans militære Tjenestepligts Udførelse. Jeg skal nævne et andet Tilfælde. Det angaar en Mand, som bor i en fynsk Provindsby, han lider af Epilepsi. Denne Sygdom udbrød umiddelbart efter, at han under Krigen